

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.
1903 Budapest, Pf.: 314/15.
Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733
BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/793/ /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva, budapesti lakos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 372/2011. (XII. 7.) számú állásfoglalásának megállapításaira a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése *a*

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Törvényszéknek (1539 Budapest, Pf. 632.) címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Törvényszékhez, a közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2011. május 6-án a Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: BRFK) Központi Panaszirodán mondta jegyzőkönyvbe panaszát, mely alapján a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányságon 2011. június 7-én tartott meghallgatása alkalmával úgy

nyilatkozott, hogy annak kivizsgálását a Panasztestülettől kéri. A Panasztestület a panaszt 2011. június 17-én érkezett.

A panaszos elmondása szerint 2011. május 5-én 22.00 óra körüli időben a Budapest XI. kerületi Szent Imre Kórház Sürgősségi Ambulanciájáról kívánt távozni, amikor az ügyeletes intézményvezető jelenlétében egy fiatal orvos összegyűrte a doktornő által kitöltött ambuláns lapot, és méltóságát sértő, fenyegető kijelentésekkel illette az ott tartózkodó többi beteg előtt. A panaszos az eseményeket követően a 112-es segélyhívó számon a rendőrségtől kért segítséget. A rendőrök fél óra elteltével érkeztek a helyszínre. A panaszos bemutatkozott a rendőröknek, majd próbált velük kommunikálni, azonban a rendőrök szóba sem álltak vele.

A járőrparancsnok az orvosokhoz lépett, akikkel hangosan nevetgélve beszélgetett. Ezt követően behívta a panaszost egy kis helyiségbe, de a panaszos jelezte, hogy a folyosón is szívesen beszél vele, amiről a rendőr hallani sem akart. A panaszos többször is kérte, hogy az orvosok jelenlétében beszéljenek, mert a segítségükkel tudja rekonstruálni a történeteket, ezt azonban a rendőr megtagadta. A panaszos többszöri kérése ellenére sem volt hajlandó tanúként kihallgatni az ott tartózkodó betegeket és orvosokat. A panaszos megítélése szerint ezzel a magatartással a rendőr „bűnpártolást” valósított meg az orvos garázda és becsületsértő magatartásával összefüggésben.

Amikor a panaszos úgy érezte, hogy kérései ellenére nincs esély arra, hogy a tanúk kihallgatására sor kerüljön, újra hívta a rendőrség 112-es számát, és a történetekről beszámolt az ügyeletesnek, aki kérte a telefonhoz az intézkedő rendőrt. A rendőr nem akarta a telefont átvenni, ezért a panaszos a rendőr arca elé tette a készüléket, és mondta neki, hogy a 112-es számon szeretnének vele beszélni. A rendőr erre azzal a kijelentéssel reagált, hogy őt az nem érdekli, neki van egy parancsnoka, aki tudja, hogy mit kell tennie. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr hangvétele fellengzős volt és cinikus.

Ezek után a panaszos azt kérte a rendőrtől, hogy „kölcsonös igazoltatás” alapján tegye lehetővé, hogy a fenyegető, káromkodó orvos adatait megkaphassa. Ekkor a rendőr újra az orvosokhoz lépett, majd visszament a panaszoshoz, miközben elővett egy noteszt, és abba beleírt valamit. A panaszos számára felháborító stílusban ekkor megkérdezte tőle a rendőr, hogy akar-e még valamit, vagy távozhatnak. A panaszos jelezte, hogy nincs más közölni valója, de az orvos adatait nem kapta meg.

A történetek után a panaszos a betegfelvételi pulthoz ment, amely mögött az orvosok ültek, és kérte a fenyegető, garázda, becsületsértő magatartást tanúsító orvos adatait, de nem adták meg neki.

A fentiek alapján kérte a panaszos a hatóságot, hogy panaszát, feljelentését belügyminiszternek és legfőbb ügyésznek is küldjék meg. Kérte továbbá, hogy az ügy kivizsgálását ne a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitánysága végezze, mivel a helyszínen szerzett tapasztalatai alapján úgy vélte, nem várhat tőlük elfogulatlan vizsgálatot.

A jegyzőkönyv utalást tartalmaz továbbá arra, hogy az ügyben a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányság járőrei intézkedtek, és arra is, hogy a sérelmezett eseményekkel összefüggésben ismeretlen tettes ellen indult eljárás van folyamatban.

A panaszos összefoglalva az alábbiakat kifogásolta:

1. A panaszos állítása szerint a bejelentése alapján a kórházba kiérkezett rendőrök a sérelmezett eseményeket elsősorban az abban érintett orvos segítségével próbálták meg rekonstruálni.
2. Az ott tartózkodó többi beteget nem hallgatta meg.
3. A panaszos kérésére az orvost nem igazoltatták.
4. A panaszos állítása szerint, a rendőr szinte kizárólag az orvos előadását vette figyelembe a helyzet megítélésében, az ő állításainak jóval kisebb jelentőséget tulajdonított, így a rendőri magatartás nem volt objektív.

A Panasztestület megállapította, hogy az események kapcsán, a rendőr szinte kizárólag az orvos előadását vette figyelembe a helyzet megítélésében, a panaszos állításainak jóval kisebb jelentőséget tulajdonított. A Panasztestület a fentiek alapján úgy ítélte meg, hogy a kórházban megjelent rendőrnek az adott körülmények között intézkedési kötelezettsége keletkezett, aminek azonban nem tett maximálisan eleget. Ugyanezen alapjog megsértését eredményezte az is, hogy a rendőrség figyelmen kívül hagyta az orvos igazoltatására vonatkozó panaszosi kérést. A Panasztestület a konkrét esetben megállapította, hogy a rendőri intézkedés részrehajló volt, és a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát sértette.

II.

Döntésem meghozatala során az alábbi rendőrségi dokumentumok és nyilatkozatok álltak rendelkezésre:

- a panaszos 2011. május 6-án előterjesztett panaszja;
- a helyszínen intézkedő rendőr 2011. május 5-én készített jelentése;
- jegyzőkönyv tanú meghallgatásáról;
- a helyszínen intézkedő rendőr 2011. június 25-én készített jelentése.

A panasz részletes vizsgálatakor az alábbiakat állapítottam meg.

A panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tettem a panaszos bejelentésében foglaltak alapján az intézkedést végrehajtó rendőrök az adott körülmények között eleget tettek -e az intézkedési kötelezettségüknek.

1.) A panaszos állítása szerint a bejelentése alapján a kórházba kiérkezett rendőrök a sérelmezett eseményeket elsősorban az abban érintett orvos segítségével próbálták meg rekonstruálni.

A rendőr intézkedési kötelezettségét az alábbi jogszabályok rögzítik.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés alapján, *„a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van”.*

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (1) bekezdés szerint, *„Bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli”.*

Az Rtv. 24. § (1) bekezdés értelmében, *„A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.*

A fenti rendelkezések egyértelműen fogalmazzák meg, hogy a rendőr köteles intézkedést kezdeményezni, ha jogellenes cselekményt (bűncselekményt vagy szabálysértést megvalósító magatartást) észlel, vagy ilyenről tájékoztatják, és meg kell tennie mindent azért, hogy az adott körülmények között a cselekmény sértettjének érdekeit a legteljesebb mértékben érvényre juttassa. Az iratokból megállapítható, hogy a panaszos azon bejelentése,

miszerint a kórházban rendőri segítséget kért, a rendőrség részéről mindenképpen intézkedési kötelezettséget teremtett. Ezt megalapozta az is, hogy a helyszínrre kiérkező rendőrt az érintett doktornő és a panaszos is arról tájékoztatta, hogy köztük nézeteltérés alakult ki, amely kapcsán hangos szóváltásba keveredtek. A rendőri jelentés szerint, a panaszos és a doktornő közötti inzultus a helyszínen jelenlévő külső tanúknak – elmondásuk szerint – felháborodást váltott ki. Az a körülmény, hogy a panaszos vagy az orvosnő viselkedése váltotta ki a tanúknak a felháborodást a jelentésből nem derül ki, de az ügy szempontjából irreleváns.

Megállapítható, hogy a bejelentés alapján a kórházba érkezett rendőr olyan körülményeket tapasztalt, amelyek kapcsán felmerült annak a gyanúja, hogy az érintettek jogszabálysértő magatartást – garázdaság szabálysértését, becsületsértés vétségét vagy szabálysértését – tanúsítottak, ezért a rendőr köteles volt a történeti tényállás tisztázása érdekében szükséges intézkedéseket megtenni. Annak utólagos eldöntése, hogy a rendőr az intézkedés során melyik féllel foglalkozott többen, illetve kinek a segítségével próbálta rekonstruálni a történeteket nem bizonyítható. A meghallgatások időtartama másodlagos jelentőségű, hiszen elsősorban annak az érdemi tartalma számít, nem pedig a hossza. Az sem róható a rendőr terhére, hogy a panaszos az invitálás ellenére nem volt hajlandó bemenni az orvosi szobába, ahol a kezelőorvos tájékoztatást adott a rendőr részére. A panaszt e tekintetben elutasítom.

2.) A panaszos sérelmezte, hogy az ott tartózkodó többi beteget a rendőr tanúként nem hallgatta meg.

A rendőri intézkedésről készült jelentés szerint, a rendőr elsőként az érintett doktornőt, majd a panaszost nyilatkoztatta a történetekről, azt követően pedig a doktornő részletes előadását hallgatta meg. Mindezek után az orvosnő bevonásával próbálta tisztázni a kialakult helyzetet a panaszossal, azonban ez a módszer nem járt eredménnyel. A rendőr ezt követően a váróteremben jelen lévő betegekhez fordult, azonban az adataikat nem rögzítette, illetve szóban sem hallgatta meg, mivel a betegek úgy nyilatkoztak, hogy nem szeretnének „belekeveredni” a vitába.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében, *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható”.*

Az Rtv. 32. § alapján, *„A rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér - ha jogszabály másként nem rendelkezik - az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg”.*

Megállapítható, hogy a panaszos kérése arra irányult, hogy az orvos megfelelő bánásmódban részesítse. A felvilágosítás-kérésnek tartalmilag nem a beteg kezelésével kapcsolatos orvosi szakkérdésekre, hanem a váróban lejátszódott „jelenet”, szóváltás mikéntjére kellett, illetve lehetett volna irányulnia. A tervezetben, illetve a Panasztestület állásfoglalásában feltárt tényállás alapján az sem fedti a valóságot, hogy a rendőr a felvilágosítás-kérést elmulasztotta volna: az erre vonatkozó rész úgy szól, hogy *„a váróteremben lévő személyek adatait a rendőr azért nem tudta rögzíteni, illetve őket azért nem tudta meghallgatni, mert úgy nyilatkoztak, hogy nem szeretnének „belekeveredni” a vitába”.* Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a rendőr a felvilágosítás-kérést igenis megkísérelte (máskülönben hogyan jutott volna tudomására a jelenlévők húzódozása), ám

nem járt eredménnyel. Tény, hogy az Rtv. értelmében az, akitől a rendőr felvilágosítást kér – ha jogszabály másként nem rendelkezik – az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg, azonban a potenciális tanúk magatartása a rendőr terhére nem róható, a rendőri kötelezettség elmulasztásaként nem értékelhető, a velük szemben emiatt alkalmazható esetleges szankciók kérdése pedig nem a jelen ügyhöz tartozó momentum. Az is említést érdemel, hogy a helyszínen történtek tisztázásához a jelenlévők nyilatkozatának hiányában is mód nyílt, ahhoz a rendőr által beszerzett információk is elegendőnek bizonyultak. Arra vonatkozóan intézkedést tennie a hatályos jogszabályok szerint nem volt lehetséges, hogy a panaszos az általa igényelt egészségügyi intézménybe az aláírt ambulánslapot megkapja.

A panaszt e tekintetben elutasítom.

3.) *A panaszos kérésére az orvost nem igazoltatták.*

A panaszos 2011. május 6-án a BRFK Központi Panaszirodán felvett jegyzőkönyvben egyértelműen fogalmaz akkor, amikor úgy nyilatkozik, hogy „Kértem, hogy a kölcsönös igazoltatás alapján tegye lehetővé, hogy a fenyegető, káromkodó orvos adatait megkaphassam”.

A rendőrségi jelentés nem utal arra, hogy a panaszos kérte –e a doktornő igazoltatását, azonban a panaszos erre irányuló állítását sem cáfolja. A fentieket figyelembe véve ezért a panaszos ezen sérelmét is megvizsgáltam.

A kölcsönös igazoltatással kapcsolatosan a jogszabály az intézkedő rendőrnek az alábbiakat írja elő.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdés alapján, „*A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni*”.

Az Rtv. 24. § (4) bekezdés szerint, „*A rendőrt a jogainak érvényesítése végett bárki felkérheti más személy igazoltatására. Ha az igazoltatást kérő valószínűsíti, hogy az igazoltatáshoz jogos érdeke fűződik, és a személyazonosságát igazolja, a rendőr a kérést teljesíti. Az igazoltatott adatait a rendőrkapitányság adja ki az igazoltatást kérőnek, ha az adatokhoz fűződő jogosultságát hitelt érdemlően igazolja*”.

Az Rtv. 24. § (5) bekezdés értelmében, „*Ha az igazoltatást kérő az igazoltatást követő 8 napon belül az adatok kiadását nem kéri, vagy a jogosultságát nem igazolja, az igazoltatottnak a (4) bekezdés alapján felvett adatait meg kell semmisíteni*”.

Az Rtv. 24. § (6) bekezdés alapján, „*Az adatok kiadásáról az igazoltatott személyt írásban értesíteni kell. Az értesítésben közölni kell az igazoltatást kérő igényének indokait. Ha az igazoltatott kéri, az igazoltatást kérő személyazonosító adatait vele közölni kell*”.

A Szolgálati Szabályzat 38. § (3) bekezdés előírja, hogy „*Az Rtv. 24. §-ának (4) bekezdésében meghatározott intézkedéskor a rendőr a szolgálat befejezését követően haladéktalanul írásos jelentést tesz, amely tartalmazza az igazoltatással érintett személynek az Rtv. 29. §-ának (8) bekezdése szerinti adatait. Az igazoltatást kérő részére az igazoltatott személy adatait is a rendőrkapitányság adhatja ki*”.

Az Rtv. 29. § (8) bekezdés értelmében, „*E § alkalmazásában személyazonosító adaton az érintett személy nevét, születési helyét, születési idejét és anyja születési családi és utónevét kell érteni*”.

A panaszos bejelentése szerint az eset úgy történt, hogy „*dr. ügyeletes intézményvezető jelenlétében egy fiatal orvos összegyűrte a doktornő által kitöltött ambuláns lapomat. És (...) kijelentést tette több mint 30 ember előtt.*” A panasz alapján tehát úgy tűnik, hogy a doktornő és a kifogásolt viselkedésű fiatal orvos nem ugyanaz a személy, ezért a

panaszos nyilvánvalóan az utóbbi igazoltatását kérte az intézkedő rendőrtől, nem pedig a doktornőét, akit ismert.

A rendőri jelentés szerint a panaszos azt állította, hogy „az orvosok” vele szemben agresszíven, modortalanul jártak el, ezért a panaszos feljelentés előterjesztését helyezte kilátásba már a történet idején. A rendőri jelentés következetesen a doktornő nevét tüntette fel a panaszos és az egészségügyi intézmény beosztottai közötti konfliktusban. A panaszosnak az esetet követően - 2011. május 6-án 00.09 órakor a BRFK Központi Panaszirodán tett feljelentése utal arra, hogy a szóban forgó ambuláns lapot „egy fiatal orvos” tépte el és beszélt a panaszossal megalázó módon. Az egészségügyi intézmények hierarchiáját ismerve nem életszerű, hogy egy intézményvezető főorvosnő betegénél elvégzett kezelés során segédkező fiatal orvos, a főorvosnő által kiállított ambuláns lapot összetépje és a beteggel – következmények nélkül – konfliktusba kerüljön.

A rendőri jelentésben foglaltakat figyelembe véve megállapítható, hogy a panaszos ellátását és gyógykezelését végző doktornő a kórházi folyosón a panaszos füle hallatára a nevét és elérhetőségét jól érthetően megadta, a munkahelye, illetve az azon belüli fellelhetősége a panaszos számára írásban a kezelőlapon is fel volt vezetve, így a panaszos a kezelőorvos kilétét egy esetleges feljelentés vagy panasz megtétele céljából pontosan tudta. A doktornő nem titkolta el kilétét, csupán a Sürgősségi Osztály jellegéből adódóan a többi beteg ellátását előtérbe helyezve a munkáját kívánta továbbfolytatni akkor, amikor a belső telefonszámát is megadva a rendelést folytatni kívánta.

A rendőr a doktornő igazoltatására vonatkozó panaszosi kérést a fenti okok alapján valóban figyelmen kívül hagyhatta, hiszen a doktornő elérhetőségét maga hozta a rendőr és a panaszos tudomására, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

4.) A panaszos állítása szerint, a rendőr szinte kizárólag az orvos előadását vette figyelembe a helyzet megítélésében, az ő állításainak jóval kisebb jelentőséget tulajdonított, így a rendőri magatartás nem volt objektív.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdés szerint, „A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”.

A Szolgálati Szabályzat 4. § (7) bekezdése értelmében, „A rendőr részéről - szolgálati feladatai ellátása során - tilos a személyek bármilyen, így különösen nemi, faji vagy etnikai származás, vallás vagy világnézet, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő hátrányos megkülönböztetése”.

A részrehajlás-mentes követelmény értelmében, az érintettel szemben a rendőr nem intézkedhet – szimpátia alapján – hátrányosabb vagy előnyösebb módon. Jelentésében a rendőr arról számolt be, hogy az események kapcsán előbb az orvost, majd a panaszost, azt követően újra az orvost, és végül a feleket együttesen nyilatkoztatta.

A rendelkezésre álló és a helyszínen beszerzett adatok alapján egyéb információ beszerzésére egyrészt nem volt módja (a jelenlévő betegek sem idejük, sem hajlandóságuk nem volt arra, hogy külön nyilatkozatot tegyenek), másrészt a bejelentés alapadatainak beszerzését követően a két egymással vitában álló fél az eset részleteire kiterjedő nyilatkoztatása megtörtént. Ahhoz, hogy a helyszínre kiérkező rendőr a számára szolgáltatott adatokat figyelembe véve az idő rövidegét (a doktornő a munkáját végezte, a munkaköri egyéb kötelezettségeit más betegek érdekében is el kellett látni) figyelembe véve értékelnie kellett, ezen értékelés mentén a rendőr a tőle elvárható módon mindkét féllel részrehajlás mentesen bánt. E tevékenysége a rendőrnek a felek nyilatkoztatásában merült ki. Ugyanakkor kétségtelen, hogy az egészségügyi intézmény speciális feladatköréből adódóan természetszerű, hogy a kezelést végző fél terjedelmesebben és hosszabban adta elő nyilatkozatát, hiszen ebben a kezelés részleteit is ismertette.

Fentiek alapján a panasznak a részrehajló intézkedésre vonatkozó részét elutasítom.

III.

A Panasztestület állásfoglalásával a II. fejezet 2.) 3.) és 4.) pontjában kifejtettek szerint nem értek egyet, mivel a rendőr nyilatkozta a feleket, igazoltatta a vitában résztvevőket és nem volt részrehajló az intézkedés.

A II. fejezet 1.) pontjában részletezettek szerint a rendőrnek intézkedési kötelezettsége volt, mely megállapítással egyetértek.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) és 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (3) bekezdései;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bek., 93/A. § (7) és (9) bekezdései, 97. § (1) bekezdés b) pontja; 13. § (1) és (2) bek., 24. § (1),(4),(5),(6), bek., 19. § (1) bek., 32. §, 29. § (8) bek.,
- Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bek., 38. § (3) bek., 4. § (7) bek.,

Budapest, 2012. február „ „

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**